

Rellotge de sol de Can Nielfa

Vilassar de Dalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Pere Calders, 1
Alçada: 187

Coordenades:

Latitud: 41.5206
Longitud: 2.35212
UTM Est (X): 445943
UTM Nord (Y): 4596754

Classificació

Número de fitxa: 08214-357
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Element arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani
Segle: XVIII-XIX
Estat de conservació: Regular
Notes de conservació: No s'han dibuixat les línies horàries ni les xifres. La zona de la façana d'on surt el gnòmon presenta una esquerda que amb el temps pot fer desprendre la vareta.
Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla Especial Patrimoni Arquitectònic i Ambiental de Vilassar de Dalt
Accés: Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat: Privada
Titular: 6069403DF4966N0001OT
Fitxes associades:
[Can Nielfa](#)
Autoria de la fitxa: Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dj., 19/03/2015 - 01:00

Descripció

Rellotge de sol de superfície quadrangular, del tipus vertical declinant, amb orientació sud-est. Es troba ubicat per sota del carener de la masia, damunt la llinda del finestral de la planta pis. És un rellotge molt senzill, realitzat damunt d'una superfície prèviament enguixada amb calç. És policromat sobre fons blanc i emmarcat per dues sanefes molt estretes de color negre, l'interior de les quals s'ha pintat amb un to ataronjat. De la part superior del quadrant neix una circumferència d'un a dos centímetres d'amplada que representa el disc solar. Del centre surt el gnòmon de vareta, de ferro i secció circular. No s'han dibuixat les línies horàries ni les xifres.

Observacions:

Consta a l'Inventari de Rellotges de Sol de la Societat Catalana de Gnomònica amb el núm. de ref. 3085. Hi ha una fotografia realitzada per A. Martí l'any 2008.

Història

En llarg dels segles XVI i XVII l'art de fer els rellotges de sol esclata a nivell de tècnica constructiva. Durant aquests segles es construïren majestuosos palaus i esglésies on es realitzaran, bé pintats, esgrafiats o utilitzant qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol d'una gran plasticitat. Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la Il·lustració la tècnica es popularitzarà, i així sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de tota mena i emprant tècniques diverses. Dels tallers d'aquests artesans sortiran veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or i argent que més que tenir un ús pràctic acabaran com a objectes d'art. Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven una hora diària. És en llarg del segle XVII quan es comencen a perfeccionar aquests enginyers, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat. Tanmateix, el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se en el seu lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i en segon lloc perquè els nous competidors no acabaven d'anar gaire bé. Tots aquells que havien comprat un rellotge mecànic, no deixava però de tenir-ne un de sol a la façana. Cap a mitjans del segle XVIII, els rellotges mecànics assoleixen un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el sol que, no és uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'acceleració del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat van que de mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars.

Bibliografia

www.gnomonica.cat

